

JON FOSSE
STEIN TIL STEIN

ANNE MARIT JACOBSEN

HELGE LIEN

RUTH WILHELMINE MEYER

DET MØRKNAR

eg står og ser på dei to hjortane
og dei to hjortane står og ser på meg
lenge står vi slik
eg står urørleg
hjortane står urørlege

ikkje noko kan høyrast
ikkje ein vind i lauvet

det mørknar

SVEVNENS KJÆRLEIK

alt var berre til stades
klårt og lysande
som ein dag utan natt
som eit liv utan svevn
utan svevnens store kjærleik
av gløymsle
av å vera borte
av å vera ein annan stad
av å vera der den andre er
av å vera i den andres hand
av å vera berre som den andres hand
og draum

JAMNE BØLGJER

kjæ rasten min har gøymt seg bort
og er ein annan stad
men den lette vinden
og dei jamne bølgjene
på den blåe sjøen
er som kjæ rasten min

også dei grøne greinene
i jamn rørsle
att og fram
er som kjæ rasten min

EIT FJELL I DAGEN

ditt mørker festa seg
vart fast
vart til ein vilje
som gjorde
og gjorde
og stelte i stand
ei ny verd
der ingen fuglar
kunne flyga på himmelen
ikkje i flokk
ikkje to i lag
ikkje ein åleine
for ingen himmel
fanst til
ikkje fuglar
ikkje eingong steinar
berre den mørke viljen
veldig som eit fjell i dagen

EIN STILLE VIND

ein vind går igjennom livet
og andar stille rørsle

han seier det finst ei stille
open for deg og for meg

han seier det finst ei redsle
som ikkje gjer oss redde

han seier det finst ein lagnad
og lagnaden er stille

DETTE EINE

di stille forsvinn i ein ande
innetter
nedetter
og blir til denne eine tanken
denne eine viljen
denne eine kjærleik
dette eine lys
dette eine

SKY AV LYS

ikkje eit lys
men ei sky av lys ei sky
av mørker
som er eit lys som ikkje skil
mellom lys og mørker
i ei sjel som ikkje er ei sjel
i ei natt som er både dag og natt
og som verken er dag eller natt
ein tanke som ikkje kan tenkjast
eit syn som ikkje kan sjåast
ei utstrekning som ikkje er utstrekt
eit hav og ein himmel
som ikkje finst til
og som er
det som er

FORTVILA OMSUT

augo som ser og ser
utan stogg
den store samanhengen
som ikkje kan seiast
og som vert sagt
slik han seiast kan
hakkete
vakkert
meningslaust
og vanvitig
rundt fortvila omsut
som slår og vinkar
og gjer alt ho kan
for å verna det vakre
det motsette
det skøyre
det kjære

(For Georg Johannesen)

KVARANDRE

eg vil stryka deg over håret
eg vil seia til deg
kor mykje eg bryr meg om deg
og så ser eg ei brå redsle
i augo dine
og så smiler vi til kvarandre

STEIN TIL STEIN

I
mjukskap
og noko anna
kanskje ein hardleik
vanskeleg å skilja frå mjukskap
kanskje ein vilje
vanskeleg å skilja frå lydnad

og sand
berre sand
alt augo kan sjå er sand
før ein stein kan sjåast
og gjev augo kvile

II
elva er den same gamle
eg har sett ho slik så ofte før
ho pustar som før
ho rører seg som før
og eg går over henne
frå stein til stein

EI ØY

ei øy går ut frå den store dimma
og kjem imot oss
veldig i sine rørsler
men likevel roleg
roleg og stolt
som berre ei øy
så gammal som henne
vel kan vera
ho ser på oss
ho tenkjer
før ho stoggar og vert ståande
heilt stille
så stille står ho
som vel berre ei øy
kan stå stille

SNØSONG

det å sitja og sjå på eit fjell
gjer meg godt
hjarta blir roleg
og snøen på eit fjell
lyfter andletet mitt mot ein stad
inne i den skimrande snøen
og snøen
i lyset
seier meg
det er deg det gjeld
og då trur eg
at det finst ein stad
som også eg skal finna
der vinden snakkar lågt
og der kjærleik andar
i si lyse stille
av himmel og av jord
og er ein stad for kvile
i ei sky som driv forbi

HENDER SOM HELD

det ville seg ikkje
for det ville seg ikkje alt vart stengt inne
som stengt inne i seg sjølv
og opp og ned
vart det same

og sjølv om den eine handa grip etter den andre
og hender finn fram til kvarandre
så gjorde dei det ikkje

jo dei greip tak
og dei greip tak
og dei heldt fast

dei heldt og dei heldt

og til sist så var berre sjølve haldinga att

HENNAR RØRSLA

og ho tek fram sine hender
og så rettar ho litt på røynda
litt
så mykje som ho kan
og så er røynda litt betre
slik held ho fram
minutt for minutt
det hender ho vert trøyt
men ho gjev seg ikkje
ho held berre fram
og sjølv når ho legg hendene ned
og søv og kviler
og er borte
for alltid borte
held rørsla hennar fram

den gamle mannen
lyfter ein kopp
flytter han litt
vert ståande og sjå på koppen
så flytter han koppen attende
der han fyrst stod

og så snur han seg
går nokre steg
stoggar
snur seg attende
vert ståande slik

DEN GAMLE MANNEN

den gamle mannen
går og set seg ned i ein stol
han ser framfor seg
han vert sitjande slik

og så reiser han seg
den gamle mannen
og går mot bordet med koppen
han lyfter koppen opp
han går attende til stolen
han set seg ned
og han lyfter koppen til munnen

STEIN PÅ STEIN

stein på stein
og sjø på sjø
og ein himmel
veldig som havet
ein der ute kan sjå

nokre fåe hus
nokre båtar

og ei stille
heilt stille

FJELLET HELD ANDEN

anden vart trekt djupt
og så stod fjellet der
så stod fjella der
og slik står fjella der

og lutar seg nedover
og nedover
i seg sjølve
og held anden

medan himmel og hav
stryk og slår
held fjellet anden

LATA REGNET PUSTA

I
halda fast
ved det som finst
for det som finst
har også det som har vore
i seg

og lata vinden blåsa
og lata regnet pusta så stille
som berre lukka kan pusta
ein roleg dag om hausten
då pærene er mogne nok
til å plukkast
og fjorden er blå nok
til at fisk kan fiskast

II
eit røte bord i husveggen må skiftast
ei takpanne må festast
og det er langt ned til bakken

ei røyst seier at eit barnebarn
fyller år og skal feirast

(for far min)

BERRE VEIT

songen
sjøens song
glid nedover dei bratte fjella
og utover himmel

i blått sjev
som ei skimring
innover mot der vi er saman
og der vi aldri seier noko

og berre veit

EIT ANDLET OPNAR SEG

I
eit andlet opnar seg
over sjøen
fjella
og bakkane eit andlet opnar seg
med skyer og vind i håret eit andlet opnar seg

stort som himmelen
og ser på oss med augo av stjerner
der vi sit i husa våre
i båtane våre
og ikkje ser
det store andletet
i oss

II
det store andletet bøyer seg ned
mot oss
og andar sin vind
inn i oss
og vi andar og andar
det store andletet
og vi skjønar
sjølv om vi ikkje ser

NATTSALME

Det finst ei jord som opnar opp
sitt djup av svarte natt
og løyner både sjel og kropp
til ingenting er att

Det finst ei natt som møter deg
og tek deg mjukt imot
og lèt deg kvila æveleg,
di hand, di sjel, din fot

Det finst frå Gud i alt som er,
i jord og nattevrimmel,
di sjel er hans, du er hans verd,
du lyser fram hans himmel

STEIN TIL STEIN

ANNE MARIT JACOBSEN (SKODESPELAR)

RUTH WILHELMINE MEYER (VOKAL)

HELGE LIEN (PIANO)

TEKSTAR: JON FOSSE

MUSIKK: RUTH WILHELMINE MEYER OG HELGE LIEN

STEIN TIL STEIN ER EIT TINGINGSVERK TIL OSLO POESIFESTIVAL 2013.

PROGRAMMET ER SETT SAMAN AV UTØVARANE.

TEKSTANE ER HENTA FRÅ DIKTSAMLINGA «STEIN TIL STEIN» AV JON FOSSE.

(SAMLAGET 2013, ISBN 978-82-521-8341-2)

GRCD4470

© & © GRAPPA MUSIKKFORLAG AS 2014

WWW.GRAPPA.NO

HELGE LIEN

ANNE MARIT JACOBSEN

RUTH WILHELMINE MEYER